

Resten af Haaret som Stopningen i en Pude, og under Kjolekanten saaes et Par udtraadte og ubørstede Sko.

Da hendes Mand havde forestillet Per, smilte hun meget indladende.

„Hr. Sidenius vil maaske gøre os den Fornøjelse at spise Frokost med os? Maden staar paa Bordet.“

Per vidste ikke, hvad han skulde svare. Medfølelsen med den ulykkelige Mand knugede hans Hjerte. Han havde helst sagt Nej men frygtede for at krænke ved et Afslag og tog derfor mod Indbydelsen.

Det overraskede ham, at der i Pastor Fjaltrings Væsen overfor Konen ikke ytrede sig nogen alvorligere Misstemning. Han var ganske vist under hele Maaltidet en Del forlegen og temmelig adspredt; men i selve sin Optræden overfor hende var han ganske den hensynsfulde Ægtemand, opmærksom, ja galant. Selv havde hun øjensynlig ikke den mindste Forstaaelse af sin Skændsel. Hun var endog den, som førte Ordet, idet hun — temmelig forvirret — talte om København og om sine Erindringer fra Nordsjælland, hvor hendes Fader havde været Præst. Tilmed havde hun den Vane aldrig at høre efter, hvad andre sagde, hvorfor hun tilsidst var den eneste, der talte.

Da de to Mænd kom tilbage til Studereværelset, følte Per straks, at deres afbrudte Samtale ikke længer lod sig genoptage. Præsten opfordrede ham heller ikke til at blive. Dog fulgte han ham ved Afskeden helt ud i Forstuen, takkede ham paany for den Opmærksomhed, han havde vist ham, og sagde, at det altid vilde være ham en Glæde at se ham, naar hans Vej faldt der forbi.

Per blev glad for Opfordringen og gjorde sig